שמואל פלאטו־שרון, בראיון הראשון שנתן לכתבת „העולם הזה" אילנה אלון, עם נחיתתו בנמל־התעופה לוד

המישטרה עוזרת אחרי שבמשך זמן רב היה פלאטו־שרון מסוכסך עם החוק בישראל ואף ריצה בעבר דות־חוץ שלושה חודשי־מאסר, ניכר היה כי המישטרה שמחה לשובו ומקבלת אותו כגיבור. שוטרים חיבקוהו וקצינים אמרו לו: „אתה אחד משלנו".

„ישב לידי אדם אחד, והוא כל הזמן הביט בי מוקסם. הוא ראה כיצד נכנסתי למטוס שפוף ומכווץ, ולאט לאט הורד־תי את השפם מעל שפתי העליונה, היסרתי את המישקפיים מעל עיניי, וכאשר המטוס היה באוויר התחלתי להתרווח בכורסה ולחייך. אז הוא פנה אליי ואמר לי: מי אתה? איך זה שנכ־נסת למטוס כזה נעבך, וכעת פיתאום העיניים שלך נוצצות והאישיות שלך השתנתה? האם אתה איש שרות־הבי־טחון, אתה מרגל?"

תעודת ח"כ ישנה

כיוון שדרבונו הופקד במישטרת איטליה, הציג פלאטו־שרון בפני מישטרת־הגבולות של ישראל את תעודת הח"כ הישנה שלו. שפג תוקפה. בלוד קיבל את פניו של פלא־טו־שרון, לידכבש המטוס, ידידו ז'יל־בר עמר, ומכונית של המישטרה העבי־רה אותו הישר לחדר־המישטרה באולם הנוסעים הנכנסים.

הוא לא נדרש להציג דרכון, מילא בחתימתו בלבד, אולם דרכונו ומיס־מכיו נותרו בידי השלטונות האיטל־קיים.

היה ברור כי הצרפתים, שביקשו את הסגרתו על עבירות כלכליות ועל מירמות שונות, ינסו למנוע את בריחתו מאיטליה לישראל.

אולם פלאטו־שרון כבר עבר מצבים קשים יותר בחייו. בעזרת שפם מלא־כותי ומישקפיים, כששערו צבוע בלונד בהיר, נסע 14 שעות ממילאנו לציריך במכונית, שם עלה על מטוס של סוויס־אייר, כשהוא עדיין מחו־פש. רק במטוס הסיר את מישקפיו וש־פמו.

הוא סיפר על הכלא האיטלקי: „זה היה כלא נוח יחסית, אני לא מכיר את הכלא בישראל, אבל שם היו תנאים די טובים. מייד לאחר שנעצרתי, שמו אותי באגף של המיקרים החמורים. שם יושבים שלושה אנשים בתא. בכל תא יש מכ־שיר־טלוויזיה וגם מיטבחון קטן.

„אף פעם לא אכלתי את האוכל של הכלא. היינו קונים מיצרכים בחוץ ומבשלים במיטבחון שבתא. שני האנשים שהיו איתי בתא הם ערבים ירדניים, שנעצרו על סחר בסמים. הם הכירו אותו מהטלוויזיה בישראל, ואמרו לי שהם מחבבים את ישראל ועזרו לי מאוד. הם היו מבשלים עבו־רנו.

„זה שהוגרתי עשרה קילו בכלא זה לא בגלל האוכל, אלא מכיוון שניצלתי את הזמן לעשות ספורט. הייתי רץ כל יום חמישה קילומטר בחצר הכלא. ממש ג'וגינג. אחרי שאני התחלתי בכך, חיקו אותי גם אסירים אחרים. הייתי גם קורא הרבה. קיבלתי ספרים מהמיש־פחה.

„חבר ותיק שלי, מוריס רמונדי, שגר במילאנו, היה לי לעזר רב. כאשר שמע

„אני תמיד בר־מזל!"

„א ף פעם לא מצליחים לנצח אותי, אני תמיד בר־מזל," אמר שמואל פלאטו־שרון בראיון להעולם הזה. מייד אחרי שנחת בישראל. אחרי שהיה עצור במילאנו חמישה חודשים, שוחרר הח"כ לשעבר בערובה לפני שלושה שבועות. הוא לא נדרש להפקיד כסף בערובה, אלא שוחרר

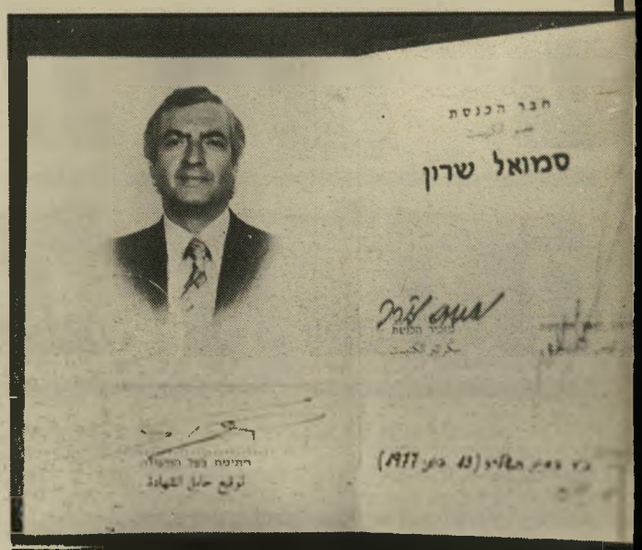

החעודה היחידה מכיוון שכל תעודותיו נותרו במישטרה האיטלקית הציג את תעודת חבר־הכנסת שפג תוקפה, כדי להזדהות לפני מישטרת־הגבולות בארץ.

חביב הקהל במחיאות־כפיים סוערות במיוחד ובקריאות „פלאטו! פלאטו!" קיבלו את פניו של שמואל פלאטו־שרון, האסיר הנמלט מאיטליה. אנשים שלא הכירוהו הריעו לו, חיבקוהו, ונדחקו כדי ללחוץ את ידו. הוא חייך לכולם ואמר וחזר ואמרבשמחה: „אני בבית!"

שתי נשים קלרה חורי, מזכירתו של פלאטו־שרון, ובתו הילדה גוזלן, היו מלאות שימחה והתרגשות כשחיבקו לו. הן קיבלו תעודות־מבקר כדי שתוכלנה לפגוש אותו באולם הנכנסים.

טופס בפרטיו האישיים ופנה לצאת.

הקהל, שזיהה אותו פתח בתשואות: „פלאטו! פלאטו!" פלאטו היה מרוצה. „אני מרגיש בבית," אמר בחיוך רחב.

מנמל־התעופה נסע הישר לביתה של בתו, הילדה גוזלן, בהרצליה. שם נתקבל על־ידי קלרה חורי, מזכירתו הנאמנה, ושלושת נכדיו הקטנים, ש־התנפלו עליו בחיבוקים. שכנים, ששמ־עו על בואו ברדיו, נכנסו לבית ברי־צה, חיבקו אותו, לחצו ידו והצהירו על שימחתם לשיחרורו.

תוך דקות ספורות נפתח בקבוק ענק של שמפניה צרפתית, וכל הנוכ־חים שתו לחייו של האסיר ששוחרר.

שנעצרתי, הוא בא לבקר אותי, וכאשר שוחררתי בערובה, והייתי חייב להמ־ציא כתובת קבועה במילאנו, רמונדי הלך לנוטריון והצהיר שאני מתגורר אצלו. רק לפני כמה ימים שכרתי דירה במלון דירות, אשתי אנט ובני יואב באו לבקר אותי שם."

האשה והילד נמצאים עדיין בפא־ריס, אך הם יחזרו ארצה כבר השבוע.

בעצת סניגורו, עורך־הדין יצחק לאלו, סירב פלאטו־שרון לדבר על דרכונו ול הדרך המדוייקת שבה עבר גבולות בתוך אירופה. אבל הוא סיפר בשימחה על שיחרורו בערובה: „על פי החוק באיטליה, לא משחררים בערובה